

Livslang læring

Af Anne Hiitola-Pedersen

© Kinesiologiforeningen Touch for Health og forfatteren

I september lavede jeg nogle interviews med praktiserende kinesiologer for, blandt andet, at høre hvordan de opfatter deres profession. Det var interessant at opdage, hvor ens svarene var indholdsmæssigt. En af kinesiologerne udtrykte det følgende:

Mit mål er, først og fremmest, at hjælpe klienterne til at se, hvordan det hele hænger sammen, og at hjælpe dem til at blive selvansvarlige og finde deres egen autoritet. Nogle gange siger jeg direkte, at det ikke er min opgave at gøre dem raske eller få dem til at overleve, men at min opgave først og fremmest er at undervise dem. De får en chance for at "rydde op".

Touch for Health og andre former for kinesiologi er redskaber, der hjælper os i den individuelle lærings- og udviklingsproces, som vi er gang med: En sygdom / et symptom behøver ikke betragtes som en fejl, der skal fjernes, men det kan betragtes som kroppens måde at informere os om, at der er noget vi kan ændre for at opnå det, vi gerne vil opnå.

Måske er vi i første omgang slet ikke klar over vores næste mål er, men bliver først klar over det i den samtale, der plejer at finde sted før en kinesiologisk afbalancering. På den måde kan vores manglende harmoni og balance være et skub til en udviklingsproces mod noget endnu bedre.

Traditionelt opfatter vi, at lærings- og udviklingsprocessen sker i skole- og uddannelsesregi.

I år 2000 har Europakommissionen udvidet dette traditionelle syn ved begrebet *livslang læring*:

"Livslang læring skal ikke længere blot ses som et enkelt begreb i forbindelse med uddannelse; det skal udvikles til at blive det vejledende princip for udbydelse af og deltagelse i enhver læringsmæssig sammenhæng." (Memorandum om livslang læring, 2000:3)

Selvom det måske ikke har været i Europakommissionens tanker, synes jeg, at begrebet *livslang læring* også kan omfatte den lærings- og udviklingsproces en person gennemgår ved hjælp af sin sygdom / sit symptom. Når man betragter en sygdom / et symptom fra dette perspektiv, er det et positivt skub til os, der kan hjælpe os til at finde ud af, hvordan vi videre udvikler os mod en afbalanceret hverdag sammen med vores næste.

Mange af os er i gang med at lære at balancere med følelsen frygt. Frygten har mange ansigter og kan dukke op i forskellige former i vores liv. Jeg vil slutte af med Nelson Mandelas inspirerende synspunkt på dette emne:

*Vor dybeste frygt er ikke det, at vi er utilstrækkelige, mangelfulde.
Vor dybeste frygt er at vi har en styrke, der er umådelig kraftfuld.
Det er vort lys, ikke vort mørke, der forskrækker os.*

*Vi spørger os, hver er jeg, som er så glimrende, så højt begavet, smuk, åndrig og genial.
Rent faktisk, hvem kunne du ikke være? Du er et*

Guds barn. Din nedvurderende holdning tjener ikke verden. Der er ikke noget oplysende eller belivende ved at sænke sig så lavt, at andre mennesker rundt omkring dig ikke føler sig trygge.

Vi er født til at manifestere Guds kærlighed, der bor i os. Det er ikke kun i nogen af os, men i os alle, og når vi lader vort eget lys stråle, giver vi bevidst andre mennesker tilladelse til at gøre det samme. Alt efter som vi frigør os fra vor egen frygt, vil vort nærvær automatisk frigøre andre.

Nelson Mandela, forhenværende præsident for Sydafrika.

Foto: Ebbe Valbjørn